

JO??

A l'Olívia li agradava seure al final de la classe, i no per passar desapercebuda, sinó que per observar-ho tot sense que ningú la mirés.

Li agradava veure els dibuixos que feia la gent a la classe, escoltar els sorolls de la gent, dels bolis, de les gomes, de les tecles dels ordinadors. Absolutament tot. Un dilluns a classe de matemàtiques el rellotge es va aturar a les 9:43, va aixecar la mà per dir-li al professor:

-professor, el rellot...

Però tothom estava congelat l'Olívia es va aixecar amb el cor a 100 per hora, va veure la cara dels seus companys congelada, els fulls dels llibres rígids com pedres i el rellotge... El rellotge que no es movia. Va sortir de classe va recórrer totes les aules sense trobar a ningú que la pogués ajudar o simplement dir-li el que està passant. Llavors un noi encaputxat va aparèixer darrere seu i li va dir:

-Confosa??

L'Olívia li va contestar

-Qui ets tu? I per què està tothom congelat Menys jo?

El noi va contestar

-Fàcil, perquè ningú no observa el món com tu ho fas, i ara tindràs temps per observar-ho quan vulguis.

Quant de temps? Va respondre l'Olívia.

El que necessitis va contestar el noi.

Llavors l'Olívia es va passejar per tot arreu, fins i tot llocs que no havia vist mai del seu institut amb una atenció inigualable. Després de recórrer l'institut sencer va tornar al seu lloc i li va dir al noi que ja estava llesta. Tot es va descongelar.

I va comprendre una cosa. Va aixecar el braç i va preguntar al professor si es podia canviar de lloc, ja que observar la societat està bé, però formar part d'ella és millor encara. Ja que quan observava s'oblida d'un petit detall: Ella Mateixa.